

[Aksel Larsen.]

gjort en gang tidligere, til, hvad der i 1952 blev sagt af sekretæren i det dansk-tyske kontaktudvalg, W. L. Christiansen, da han talte ved en afstemningsfest i Odense:

„Vi anser den tyske remilitarisering for at være en stor fare, ikke alene for Danmark, men for hele den vestlige verden. Vi er af den opfattelse, at remilitariseringen vil medføre, at militarismens ånd igen vil erobre de civile tyske stater. Vi stiller det spørgsmål, hvilken garanti de allierede har for, at tyskerne altid og under alle omstændigheder vil kæmpe for Vestens sag. Den kanon er endnu ikke opfundet, som kun kan skyde mod øst.“

Det er udmærket, at man her forsikrer, at man har så umådelig stor tillid til Adenauers og til forbundsregeringens erklæringer. Vi andre har måske noget mindre tillid, vi ved, som også det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) har sagt — jeg håber ikke, det kommer til at skade det ærede medlem i hvert fald her i debatten, at jeg tilslutter mig disse udtalelser — vi ved, at får militarismen lov at vokse sig stærk i Vesttyskland, er det aldeles ikke givet, at de, der står i forgrunden i dag, fortsat får lov at stå i forgrunden. Vi ved, at når der har eksisteret en stærk militarisme i Tyskland, er det den, der har været den faktiske magthaver i forbund med de storindustrielle, som nyder økonomisk fordel af militarisme og oprustning, og som har deres egne aggressive planer om overfald på andre lande, og så kan alle mulige kønne erklæringer — de være så højtidelige, de være vil — blive forvandlet til det, en anden demokratisk kansler i 1914 kaldte „en lap papir“.

Der findes ingen historiske erfaringer, der giver grund til at have tillid til tyske regeringserklæringer, og derfor er det — ja, det er tragisk, at nogen kan sige, at vi med sindsro kan godkende Parisaftalerne, for i dem findes der særdeles effektive bestemmelser om begrænsning af det kommende tyske militærvæsen og om kontrol med det.

Nu er disse bestemmelser, disse traktater og protokoller, som jeg allerede har sagt, formuleret så uhyre indviklet, så de af dem, der er de virkelige magthavere indenfor de pågældende traktatområder, til enhver tid vil kunne forvaltes, kunne formuleres, som

det passer dem. Men hvordan man end læser dem, skal man have mere end svært ved at finde noget, der kan siges at være blot nogenlunde betryggende bestemmelser om begrænsning og kontrol.

Man siger, at der vil kun blive tale om en vesttysk hær på 500 000 mand. Ja, det står ikke i noget af det materiale, vi har fået forelagt fra udenrigsministeriet; det står derimod i det materiale, der findes i tilknytning til det, i det, folketinget ikke har fået forelagt, nemlig Europahæstraktaten. Der findes en erklæring fra den tyske forbundsregering om, at man vil stille 500 000 mand til rådighed for det vesteuropæiske fællesforsvar. Så siger man alligevel: ja, men det er jo fastslået, at dette kontingent ikke kan forøges uden enstemmighed mellem signatarmagterne, i dette tilfælde den reviderede Bruxellesstraktats magter. Det er ganske rigtigt, det står der; dette kontingent, som Vesttyskland forpligter sig til at stille til rådighed for den vesteuropæiske eller den vestlige øverstkommanderende, kan ikke forøges uden enstemmighed mellem de pågældende signatarmagter; men der står intet som helst i nogen traktat om, at Vesttyskland ikke derudover kan anskaffe sig militærvæsen. Der står tværtimod, at derudover har Vesttyskland lov til at anskaffe sig fornødne sikkerhedsstyrker til opretholdelse af indre ro og sikkerhed. Det er jo ikke så ganske små styrker, Vesttyskland allerede har til opretholdelse af indre ro og sikkerhed. Man har efter de officielle angivelser fra vesttysk regeringshold — og det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) og hans partifælle det ærede medlem hr. Alsing Andersen vil bemærke, at her støtter jeg mig altså ikke på noget, som er fremsat som agitationspåstande fra anden side — i henhold til det officielt tilgængelige materiale fra vesttysk regeringshold har man ialt i Vesttyskland 170 000 mand politi og polititropper, tildels kasereneret, tildels udrustet med svære våben, hvortil kommer 145 000 tyskere i bevåbnede militære tjenestegrupper for besættelsesmagten. Foruden disse eksisterer der organisationer, som ligeledes har en tydelig militær karakter, ledede af officerer, for en stor del uniformerede og indkvarterede i kaserner, nemlig Technisches Hilfswerk og